

خشم و سرخوشی؛ آتش از آن ماست

دو بیانیه از ائتلاف فمینیستی آرژانتینی «نی اونا منوس»

ترجمه: لاله پاشا و طاها زینالی

توضیح مترجمان

«نی اونا منوس» (Ni una menos) نام ائتلافی از کلکتیوهای فمینیستی در آرژانتین است که در سال ۲۰۱۵ پایه‌گذاری شد. در فضای خشم عمومی پس از قتل دیانا گارسیا، دختر نوجوانی که جسدش در زباله‌ها پیدا شده بود، این گروه موفق شد در اعتراض به قتل‌های جنسیتی^۲ راه‌پیمایی اعتراضی گسترده‌ای در ماه مارس همان سال ترتیب دهد. آن‌ها به برگزاری تظاهرات علیه خشونت جنسیتی ادامه دادند و با کشته‌شدن وحشت‌آور دختر نوجوان دیگری یک سال پس از قتل دیانا گارسیا، در مارس ۲۰۱۶ اولین اعتصاب سراسری زنان در آرژانتین را به راه انداختند. چنانچه در وبسایت آنها نوشته شده «نی اونا منوس فریادی کلکتیو علیه خشونت ماچویست... چرا که در آرژانتین هر ۳۰ ساعت یک زن به قتل می‌رسد. در ابتدا گروهی از روزنامه‌نگاران، فعالان سیاسی و هنرمندان برای ائتلاف علیه این خشونت فراخوان دادند، اما با استقبال و به دست گرفتن ابتکار عمل مردمی، این ائتلاف به کارزاری جمعی بدل شد».

اگرچه آغاز این جنبش اعتراض به قتل‌های جنسیتی بود، اما طی سال‌های اخیر نی اونا منوس تعریف خود از خشونت جنسیتی را بسط داده است و به دامنه‌ی وسیعی از نابرابری‌های جنسیتی اعتراض می‌کند. امروز آنها خشونت و نابرابری جنسیتی را در به‌هم‌پیوستگی آن با ستم طبقاتی و نژادی تعریف کرده و سعی در گسترش این ائتلاف در تمامی عرصه‌های زندگی خصوصی و اجتماعی زنان دارند.

نی اونا منوس که از دعوت‌کنندگان به اعتصاب بین‌المللی زنان در ۸ مارس ۲۰۱۷ و ۲۰۱۸ بود، در مصاحبه‌های مختلف اعلام کرده که با حمله‌های نئولیبرالی و هم‌دستی دولت، کلیسا و سرمایه علیه زنان به‌طور هم‌زمان مبارزه خواهد کرد. بیانیه‌ی

^۱ به انگلیسی not one [woman] less. این نام از "Ni una muerta más" (انگلیسی: "Not one more [woman] dead") گرفته شده است که برای اولین بار در سال ۱۹۹۵ توسط شاعر و اکتیویست مکزیکی، سوزانا چاوز، استفاده شد. این عبارت طی تظاهرات سال ۲۰۱۱ علیه قتل خانگی زنان در مکزیک، به شعار نمادین جنبش بدل شد.

^۲ femicidio

فمینیسمی برای ۹۹ درصد، که توسط جمعی از فمینیست‌های سوسیالیست امریکایی نوشته شده، درک خود از مبارزه‌ی فمینیستی را ملهم از تعریف نی اونا منوس دانسته بود.^۲

یکی از مهمترین اهداف این ائتلاف قانونی‌کردن سقط جنین بوده است. در کشورهای آمریکای لاتین، متأثر از قوانین کلیسای کاتولیک و استعمار، سقط جنین جرم شناخته می‌شود و در نتیجه‌ی این قانون، فقدان سقط جنین امن و بهداشتی به از دست دادن «خودگردانی تنان‌های زنان» منجر شده و به یکی از علل اصلی مرگ و قتل‌های جنسیتی بدل شده است. طرح قانونی‌شدن سقط جنین تا ماه دوازدهم بارداری در گذشته بارها به کنگره‌ی آرژانتین راه یافته بود، اما همواره رد شده بود. فمینیست‌های نی اونا منوس امکان سقط جنین را حق تمامی زنان بر بدن‌هایشان می‌دانند و معتقدند عدم دسترسی به سقط جنین امن و قانونی بیش از هر کسی به زنان طبقه‌ی فرودست صدمه می‌زند. با گسترش جنبش نی اونا منوس در آرژانتین و پزواک عقیده‌ی آن‌ها در رابطه با سقط جنین طی سه سال اخیر و همچنین حمایت فمینیست‌های سراسر امریکای لاتین از این کارزار، کنگره در ژوئن ۲۰۱۸ این طرح را پذیرفت. پس از این پیروزی، ائتلاف نی اونا منوس از مردم خواست تا تصویب این طرح در مجلس سنا به تاریخ ۸ آگوست ۲۰۱۸ از این کارزار دست نکشند و به اشغال خیابان‌ها ادامه دهند. طی این دوره، خیابان‌ها و محله‌های بوینس ایرس و شهرهای بزرگ دیگر آرژانتین طنین صدای فمینیسمی را می‌شنیدند که نه تنها علیه خشونت خانگی، بلکه علیه خشونت بازار، خشونت بدهی، خشونت روابط سرمایه‌دارانه و خشونت دولت فریاد می‌زد. گرچه رد این طرح در مجلس سنا پیشاپیش برای فمینیست‌های آرژانتینی غیرمنتظره نبود، اما حضور سه میلیون نفر در خیابان‌های اطراف مجلس سنا در ۸ آگوست طنین این فمینیسم رهایی‌بخش را به سراسر جهان انعکاس داد و نشان داد آنها در مطالبه‌ی خود مصمم هستند و تا تصویب این قانون دست از مبارزه بر نخواهند داشت.

آنچه در ادامه می‌خوانید، دو بیانیه از نی اونا منوس است که اولی فراخوانی‌ست که در روز ۸ آگوست منتشر کردند، و دومی بیانیه‌ایست که پس از حضور باشکوه جنبش فمینیستی در برابر مجلس سنا و اعلام رأی سنا به رد طرح قانونی‌شدن سقط جنین منتشر کردند، بیانیه‌ای که رفقای فمینیست در سرتاسر جهان را خطاب کرده است. هر دو متن از ترجمه‌ی انگلیسی لیز میسن-دیزه^۴ به فارسی برگردانده شده‌اند. امیدواریم انتشار این دو متن کوتاه به سهم خود به آشنایی بیشتر با این جنبش مترقی الهام‌بخش در آرژانتین و فمینیسم رهایی‌بخش آن‌ها یاری برساند.

۷ سپتامبر ۲۰۱۸

^۲ متن این بیانیه توسط گروه فمینیستی ترجمه شده و در وبسایت پراکسیس قابل دسترسی است. <http://praxies.org/?p=5700>

آتش از آن ماست

۸ آگوست ۲۰۱۸

ما همین الان هم در حال آماده‌سازی هستیم، تن‌هایمان همین حالا در میانه‌ی زمستان گُر گرفته‌اند، ما می‌دانیم چه کسی در خیابان‌ها با ما خواهد بود تا از حق‌مان در تصمیم‌گیری برای تن و زندگی مان دفاع کند. ما می‌دانیم زیرا سازمان‌یافته‌ایم، زیرا با هر باری که حول #LegalAbortion (#سقط_جنین_قانونی) و #NiUnaMenos [نه یک زن کمتر] بسیج نیرو کردیم و با هر اعتصاب فمینیستی پیوندهای ارتباطی‌مان قوی‌تر شدند. میلیون‌ها تن از ما برای محاصره کنگره و در هر شهر کوچک و بزرگ درون قلمرو ما به خیابان خواهند آمد، و صدها هزار نفر از مکان‌های دیگر به ما خواهند پیوست: انترناسیونالیسم فمینیستی نیروی مشترکی‌ست که از اقیانوس‌ها، کوه‌ها و صحراها عبور خواهد کرد، ما می‌دانیم که جنبش ما در دوره‌ی سرکوب هر دم فزاینده به تصویرسازی‌های شورش‌ی در سراسر جهان خوراک خواهد رساند.

این مبارزه برای ما، زنان، مردان و ترنس‌ها تا همین حالا هم یک پیروزی کلکتیو بوده است: ما تن‌هایمان، سقط‌جنین‌هایمان و امیال‌مان را از کنج پنهانی بیرون کشیده‌ایم و آن‌ها را باز نمی‌گردانیم. در طی این ماه‌های بحث و تبادل‌نظر صداهای ما همه‌جا گسترش یافته و تقویت شده است: از کنگره تا خانه‌ها، از مدارس تا اتحادیه‌ها، از سازمان‌های محله‌ای تا قلمروهای دهقانان بومی؛ و بحث ما مسأله‌ی خودگردانی‌مان بود. خودگردانی‌ای که تن را به‌مثابه‌ی مالکیت خصوصی نمی‌بیند، بلکه شبکه‌ی جماعت‌هایی (کموته‌ها) را به رسمیت می‌شناسد که تمام مردمان برای زندگی و رشد خود بر آن تکیه می‌کنند، و همه به‌صورت کلکتیو مراقب یکدیگرند. خودگردانی‌ای که در آن از حق هستی جنسی [سکسوالیته] خودمان برخورداریم و خانواده‌هایی را طرح‌ریزی می‌کنیم که خودمان می‌خواهیم، هر زمانی که می‌خواهیم، با آن مردمی که می‌خواهیم.

مجلس سنا نمی‌تواند این قدرت توده‌ای و مهیب در خیابان‌ها را نادیده بگیرد و انکار کند، مگر آن که خود ایده‌ی دموکراسی را به خطر بیندازد. زندگی، آزادی، میل، و حق در سمت ما هستند. کلیسا از طریق سخنرانان نرینه‌ی خود جنگ صلیبی جدیدی علیه زنان و تمام هویت‌هایی پیش می‌نهد که مردسالاری آن‌ها را بی‌اعتبار می‌سازند یا آن را مستقیماً انکار می‌کنند. در همین راستا، آن‌ها تلاش می‌کنند که تفتیش عقاید جدیدی راه بیندازند. ما قدرت لابی‌کردن آن‌ها را در این نظام سیاسی، در نظام آموزشی و در میان رهبران کسب‌وکار و اتحادیه‌ها دیده‌ایم.

این‌ها برای ما جای هیچ تعجبی ندارد. آن‌ها حتی تا آن‌جا پیش می‌روند که مفتخر به رفتن نزد پاپ و پیش‌کشیدن این بحث نزد او شوند که سقط جنین قانونی با هولوکاست یک‌سان خواهد بود! آن‌ها در یک جبهه‌ی سه‌گانه پیش‌روی می‌روند: نظامی،

مالی، و مذهبی. پیش‌روی‌ای که از طریق مجرم‌سازی، بدهکار ساختن، و ملامت‌شدنِ تن‌ها و قلمروهایمان انجام می‌پذیرد. در حالی که ماه‌ها طول می‌کشد تا درباره‌ی سقط جنین قانونی بحث شود، درباره‌ی نظامی‌گری و رفتن زیر بار بدهی بیش‌تر با یک فرمان حکومتی تصمیم‌گیری می‌شود. و هنگامی که ما آماده می‌شویم تا برای حقوق‌مان به خیابان‌ها بیاییم، قدرت تصمیم می‌گیرد مسیرها به میدان‌های عمومی را به طور کامل مسدود سازد و اعلام کند: اقدام شما تحریک علیه امنیت است. ما هم به همین دلیل دوباره سر آن‌ها جیغ می‌کشیم: تسبیح‌هایتان^۵ را از تخمدان‌های ما و نیروهای نظامی را از قلمروهای ما بیرون بکشید.

جنبش فمینیستی نظام سیاسی را فرا می‌خواند تا این طرح در حمایت از زندگی‌های زنان و تمامی کسانی که قابلیت آبستن‌شدن دارند، را تصویب کند؛ طرحی برای سقط جنینی قانونی، امن و آزاد به این معنی که هیچ‌کس مجبور به انجام آن نباشد. در حالی که ۶۰ درصد مردم موافق سقط جنین هستند و بر اساس آمار رسمی ۴۱ سقط جنین در ساعت صورت می‌پذیرد، و وقتی همبستگی با ما که از حق‌مان برای زندگی دفاع می‌کنیم، در خیابان‌های سراسر جهان همچون سیل جاری‌ست، چگونه جرأت می‌کنند که ساختمان کنگره را ترک کرده و در چشم میلیون‌ها نفر نگاه کنند و بگویند که علیه حق و آزادی ما رأی داده‌اند؟ اگر قانون سقط جنین تصویب نشود، خیابان‌ها را ترک نخواهیم کرد، و آن‌ها هم قادر نخواهند بود که ساختمان کنگره را ترک کنند، چرا که در خیابان‌ها سقط جنین قانونی همین حالا هم تصویب شده است. ما این بار اجازه نخواهیم داد که ما را بسوزانید، چرا که این بار آتش از آن ماست.

منبع: versobooks.com

^۵ Rosary تسبیح پنجاه دانه‌ی کاتولیکی‌ست که هر ده دانه‌ی آن به یک دانه‌ی بزرگ‌تر ختم می‌شود و معمولاً به صلیب کوچکی وصل است و با آن دعا ذکر می‌کنند.

خشم و سرخوشی: خطابه‌ای به رفقای فمینیست‌مان در سراسر جهان

۱۵ آگوست ۲۰۱۸

خشم و سرخوشی توصیف آن چیزی است که ما از ۸ مارس تا امروز در تن‌هایمان احساس کرده‌ایم، از زمانی که شروع به بسیج‌شدن کردیم تا نبردمان برای قانونی‌سازی سقط‌جنین را به مثابه‌ی نقطه‌ی شروعی برای مبارزه‌ای بسیار گسترده‌تر پیش ببریم: مبارزه‌ای برای خودگردانی، برای امیال‌مان، سلامتی‌مان، علیه بی‌ثبات‌سازی^۶ موجودیت‌مان و در دفاع از تن‌ها- قلمروهایمان.

ما از همان هنگام که مبارزه‌مان را با ایجاد یک اعتصاب فمینیستی بین‌المللی آغاز کردیم، مشغول به هم بافتن اشکالی از شورش‌ها و مبارزات بوده‌ایم که فمینیسم را در مقیاس توده‌ای و رادیکالسم جدیدی بازتاب داده‌اند که همه‌ی تخصصات اجتماعی در آن پژواک داشته و مفصل‌بندی شده‌اند.

فمینیسم امروز از تمامی انواع قلمروها درمی‌گذرد: از سرمایه‌های جهانی تا کمونته‌های بومی دهقانی؛ از کلکتیوهای فمینیستی و کلکتیوهای زنان، لژیون‌ها، تراوستی‌ها^۷ تا سازمان‌های حقوق‌بشری و مهاجرت؛ فمینیسم امروز نقشه‌ی انترناسونالیسم جدیدی را طرح‌ریزی می‌کند. ما این روزها پیام‌های حمایت و خواهرانگی بسیاری از گمپانراهای^۸ سراسر جهان دریافت می‌کنیم؛ پیام‌هایی از موزامبیک تا شیلی، از توکیو و کوئیتو تا سیدنی، مکزیک، ایتالیا، و بسیار جاهای دیگر، که به واسطه‌ی زخم‌خوردن در غیرقابل‌انتظارترین مکان‌ها برای ما فرستاده شده‌اند، زخم‌هایی که در برخی موارد با اقدامات تلافی‌جویانه همراه بودند؛ مثل سرکوب در شیلی یا تهدید به تخلیه‌ی دانشجویان از خوابگاه دانشجویی کاسا آرژانتینا در پاریس.

روز ۸ آگوست به تاریخی کلیدی در تقویم انقلاب فمینیستی بدل شد، همانند ۸ مارس که پیش‌تر به دلیل برگزاری اعتصاب بین‌المللی [در سال ۲۰۱۸] (و نه فقط به‌عنوان «روز زن») به روزی تاریخی بدل شد. این‌ها روزهایی در این تقویم‌اند که زمان در آن‌ها به نحوی تاریخی فشرده می‌شود، و ما در آن‌ها زمانی انقلابی را تجربه می‌کنیم، زمان ملت‌هایی که ما نیروی کسانی را حس می‌کنیم که پیش از ما آمده‌اند، و نیروی گذشته‌ای را که خواهان نو شدن اکنون و خواهان پیوند با آینده است. انقلاب دختران به مادر بزرگ‌ها، به مادرِ مادر بزرگ‌ها و نیاکان‌شان هم تعلق دارد؛ هم‌چنان که این شعار می‌گوید: «ما نوادگان همه‌ی

۶ Precarization ارجاع به واژه Precarity دارد که به مفهوم وضعیتی است که فرد فاقد توانایی پیش‌بینی آینده‌ی خود، امنیت شغلی، رفاه مادی یا روانی‌اش است. واژه‌ی مورد استفاده برای این گروه اجتماعی پرکاریات (precariat) است.

۷ Travesti در برخی فرهنگ‌های امریکای لاتین کسانی که در هنگام تولد بر اساس معیارهای جامعه مرد تعریف می‌شوند، اما دارای هویت جنسی زنانه هستند به این نام خوانده می‌شوند. در این فرهنگ‌ها این هویت به عنوان جنسیت سوم شناخته می‌شود.

۸ Compañeras واژه‌ی مؤنث برای رفقا.

آن ساحره‌هایی هستیم که نتوانستید بسوزانید.“ اما ما همچنین نوادگان آنهایی که توانستند بسوزانند نیز هستیم؛ نوادگان شمن‌ها و ماچی‌ها، شفادهنده‌گان و رهبران معنوی و بومی‌ای که امروزه در امریکای لاتین، افریقا و آسیا مجرم قلمداد می‌شوند و به قتل می‌رسند، و نوادگان تمام آن زنانی که ناپدید می‌شوند.

حق سقط جنین برای ما یک مطالبه‌ی لیبرال برای حقوق فردی نیست، و به همین دلیل این مبارزه بحث‌ها و تبادل نظرات، اشکالی از سازماندهی و پیوندهایی بین‌المللی را گرد هم آورده است که چنین مبتکرانه و ژرفاند. ما بار دیگر موضوع تقاطع را که در مجامع عمومی فمینیستی ساخته و پرداخته بودیم، در مرکز توجه قرار دادیم و از این رو موضوع مرخصی اختیاری دوره‌ی حاملگی در دستور کار اتحادیه‌ها، مدارس، بیمارستان‌ها، کارخانه‌ها، رسانه‌ها و خانه‌ها قرار گرفت.

از نقطه نظر کاری یا شغلی، قانونی کردن سقط جنین به معنای مقاومت در برابر محصور شدن در خانه برای بارداری‌های ناخواسته‌ایست که به کار بدون مزد بدل شده‌اند. تصمیم برای اجرای قانون کنونی (که سقط جنین را تنها به سه دلیل جرم نمی‌داند)، از طریق جرم‌انگاری توانایی تصمیم‌گیری ما و انکار ما در مقام سوژه‌های میل و حق، ما را با دو گزینه‌ی کاذب مادرانگی یا زندان مواجه می‌کند. ما به‌عنوان مولدان ارزش نادیده گرفته شده‌ایم، چیزی که ما و نسل‌های آینده را به کار ارزان بدل می‌کند.

گفتن این حرف به ما که سقط جنین مطالبه‌ای از آی.ام.اف. است (چنان که برخی سخن‌گویان کلیسا می‌گویند)، برگرداندن استدلال ما به چیزی مضحک است. متزلزل کردن هستی ما در واقع به معنی پایین آوردن دستمزدهای مان به نفع انباشت سرمایه در دست عده‌ی اندکی در مقام رؤسای سناتورها و نمایندگان ابر-شرکت‌های مردسالار مالک است، کسانی که دفاع از منافع‌شان نیازمند حضور نیروهای نظامی در خیابان‌هاست. کلیسا سعی دارد ما را به‌طور اخلاقی-معنوی تنبیه بکند که مکمل تنبیه مالی (که ما را مجبور می‌کند به دلیل ترس از بحران به زندگی تحت فقر و ریاضت اقتصادی گردن نهیم) و تنبیه نظامی‌ایست که با آن سعی دارند ما را در خانه‌هایمان محبوس کنند.

فرمول سه‌گانه‌ی نیروهای نظامی + آی.ام.اف. (IMF) + راست افراطی مذهبی در واقع ضد-حمله‌ای جهانی‌ست علیه انترناسیونالیسم ما. این معرکه‌ی اعمال تنبیه که ما آن را مردود می‌شماریم، سابقه‌ی چشم‌گیری در قتل ماریله فرانکو^۹ در برزیل چند روز پس از ۸ مارس، و مجموعه‌ای از جنایات سیاسی در سرتاسر قاره، به‌ویژه در کلمبیا دارد.

خشم و سرخوشی در ما ناشی از شورش‌مان و معرکه‌ایست که از طریق تنبیه ما و صغیر فرض کردن مان به راه انداخته‌اند. ما دو میلیون نفر از مردم در مقابل ساختمان کنگره در بوینوس آیرس؛ و آن‌ها ۳۸ نماینده‌ی کسب مردسالار، در صحنه‌ی نمایش پدر دولت پدران، کسانی که برای ما و علیه زندگی‌های ما تصمیم می‌گیرند.

^۹ Shamans and the Machis شفادهندگان و رهبران مذهبی در فرهنگ مایوچه در شیلی و آرژانتین که به‌لحاظ جنسیتی عمدتاً زن هستند.

کسانی که [ضمن مخالفت با قانونی شدن سقط جنین] می‌گویند از «زندگی دو نفر» دفاع می‌کنند، همان‌هایی هستند که در دوره‌ی دیکتاتوری نظامی، ابرشرکتی و کلیسائی از نوزادان در کمپ‌های اعدام و کشتار بهره‌کشی کردند یا در این کار مشارکت داشتند، همان‌هایی که زنان باردار را شکنجه کرده و به قتل رساندند، همان‌هایی که تجاوز را تحت عنوان «اقدام ناخواسته» «بدون خشونت» (عبارات سناتور اورتوبری، نماینده‌ی خانواده‌ی فتودال سالتا) در همین ساختمان مجلس سنا موجه و مشروع ساختند.

آن‌ها می‌گویند از زندگی دفاع می‌کنند، در حالی که با آفت‌کش‌ها ما را می‌کشند، و با نشانه‌رفتن اسلحه‌ها زمین را می‌دزدند، و تمام کمونته‌ها را دو دستی به کمپانی‌های فرا-ملی استخراج‌گر^{۱۱} تقدیم می‌کنند تا خلع‌ید و غارت شوند. آن‌ها موافق استثمار و فلاکت میلیون‌ها نفر، زندانی‌کردن توده‌ای و تحت تعقیب قراردادن مخالفان هستند. آن‌ها موافق پروژه‌های مخفی و کسب‌وکار کثیف، و سرکوب جنسی و نظامی هستند. آن‌ها مرگ‌اند. وقت آن رسیده که آن‌ها را به نام اصلی‌شان صدا بزنیم: حامیان مرگ. زیرا زندگی در سمت میل، حقوق، آزادی، و سمت پیوندها بین جماعات است. ما زندگی هستیم.

ما اعلام می‌کنیم که از حاکمیت بر قلمروهایمان-تن‌هایمان چشم‌پوشی نمی‌کنیم، و در نتیجه قدرت آن‌ها برای نمایندگی ما و قانون‌گذاری بر ما و علیه ما را به رسمیت نمی‌شناسیم. ما اعلام می‌کنیم که از طریق سازمان‌ها و خودگردانی‌های بیشتر، و آتش و نافرمانی بیشتر در برابر جنگ به رهبری واتیکان و دیگر بنیادگرایی‌های مذهبی علیه تن‌های زنان و زنانه مقابله می‌کنیم. زیرا آتش از آن ماست و اکنون که ما با هم‌دیگر علیه این تفتیش عقاید جدید ایستاده‌ایم، آن‌ها نخواهند توانست ما را بسوزانند. خشم و سرخوشی. ما خودمان را زنده، آزاد، بدون بدهی، و شوق‌مند می‌خواهیم.

منبع: versobooks.com

شهریور ۱۳۹۷

پراکسیس

www.PRAXIES.org